

המבוגרת ממנו ב-20 שנה

אירופה. שם הופיעו התרנגולים, כשאני משמש להם קוני פונטיה.
 דוריאן באה להופעה, כשהיא מתוכשטת וניצצת ביהלומיה. היא ישיבה לבדה ליד בקבוק שמפניה. בהפסקה היא עלתה מאחורי הקלעים, לקחה אותי הצידה ואמרה: "אני מסכימה!" התשקנו.
 למחרת נסענו לפאריס, ולאט-לאט הוכנסתי, ונכנסתי לחוג המשפחה הכי ענפה בעולם. כאמור, הייתי צריך להסיג תגל בבת-אחת לדירה בת 14 חדר, ל-5 ילדים, שהבכור ביניהם היה צעיר ממני בשנה, ולעריב-רב של דוגמניות. הדיגמניות האלה הם עם מיוחד במינו. דוריאן סובבה איתם על האצבע הקטנה שלה. היא לא נותנת להן להתפרע. רוב רובן הן יפהפיות לא-נורמליות, עם איפור בומבסתי, כשבראש, בדרך כלל, יש להן ציפורים. נוצר מצב שדוריאן דאגה לכך שאיתי אותן רק בנוכחותה.
 סצינת-הקנאה הראשונה התרחשה עוד לפני הנישואין. ישבנו במרפסת-מסעדה בפאריס, כשלתע ניגשה אלי ידידה משכבר-הימים, אמריקאית. התחלנו לדבר. לא עברו שתי דקות, ודוריאן התחילה לזרוק עלי פרוסת-לחם. האמריקאית עזבה אותי באמצע השיחה. אני הכנתי מיד שאני עומד להינשא ל"גמרה". במשך הזמן גדלו המימדים של החפצים שדוריאן היתה זורקת עלי, וזאת על לא עתון בכפי.

★ ★ ★

הדורן של בן-גוריון

הילדים של דוריאן קיבלו את כשורת היותי להם הלאב חדש בסביעית רבה ובשימחה. כי עוד קודם לכן הצלחתי להתיידד עימם. בעיקר מצאתי שפה משותפת עם מירנה, ילדתה בת ה-3 של דוריאן.
 דוריאן רכשה את שימלת-החופה החמישית שלה, אצל קוקו שאנל. זאת היתה חליפה לבנה מקסימה. בהזדמנות זאת הכרתי גם את קוקו שאנל, שהיא דמות אגדתית. כמו זקנה מסיפוריו של צ'כוב, המתגוררת דרך-קבע בדירה במלון ריץ.
 ב-2 יולי 1964, בשעה 6 בערב, נישאנו, דוריאן ואני, בנישואין אזרחיים. מסיבת-החתונה נערכה שש שעות קודם. המסיבה התקיימה בדירתה של דוריאן, וכל הדוגמניות שנמצאו אותה שעה בפאריס היוו את קהל הקרואים. כ-200 איש השתתפו בקוקטייל משיע, עליו סיקחה דוריאן אישית. היא נתגלתה לי במאחר יותר גם כסבתית בחסד-עליון. בשעה שלוש התפזרו כל הקרואים, שהתאספו ב-12. דוריאן, שעברה עד לשעת הנישואין, המשיכה לנהל את עסקיה. אבל בשינוי שהפעם הייתי גם אני עימה, כשאנו לא מפסיקים לגמוע שמפניה.
 התחתנו בנוכחות שני עדים, ולא נוכח שום אדם נוסף. הצלמים והעונגאים הצרפתיים חיכו בכניסה לבניין עיריית השכונה ה-16 של פאריס, שם נישאנו. הופיעו כתבות ב-מיטב עתוני העולם. בניו-יורק הראלד טריביון נכתב, בין היתר, שאני דודנו של דויד בן-גוריון.
 למטה חיכתה לנו מכונית, בה נסענו למקום ליד הגבול השווייצרי, לירח-דבש בן שבוע ימים בבית-מלון קטן ועתיק, שבשעתו שימש תחנת-מרגיע לנפוליון ולחיליו.
 זה היה בשיא-האהבה.

(בכתבה השלישית והסופית יספר עידוא בן-גוריון איך התפוצצו ניי שאויו עם מלכת-הדוגמניות.)

הדוגמניות של פאריס. את מקומה ירשה, מאוחר יותר, אחותה טווי פרקר. דוריאן הצליחה להפוך את עבודת הדוגמנות למקור-הכנסה עצום. בתמונה, היא מוקפת דוגמניות.

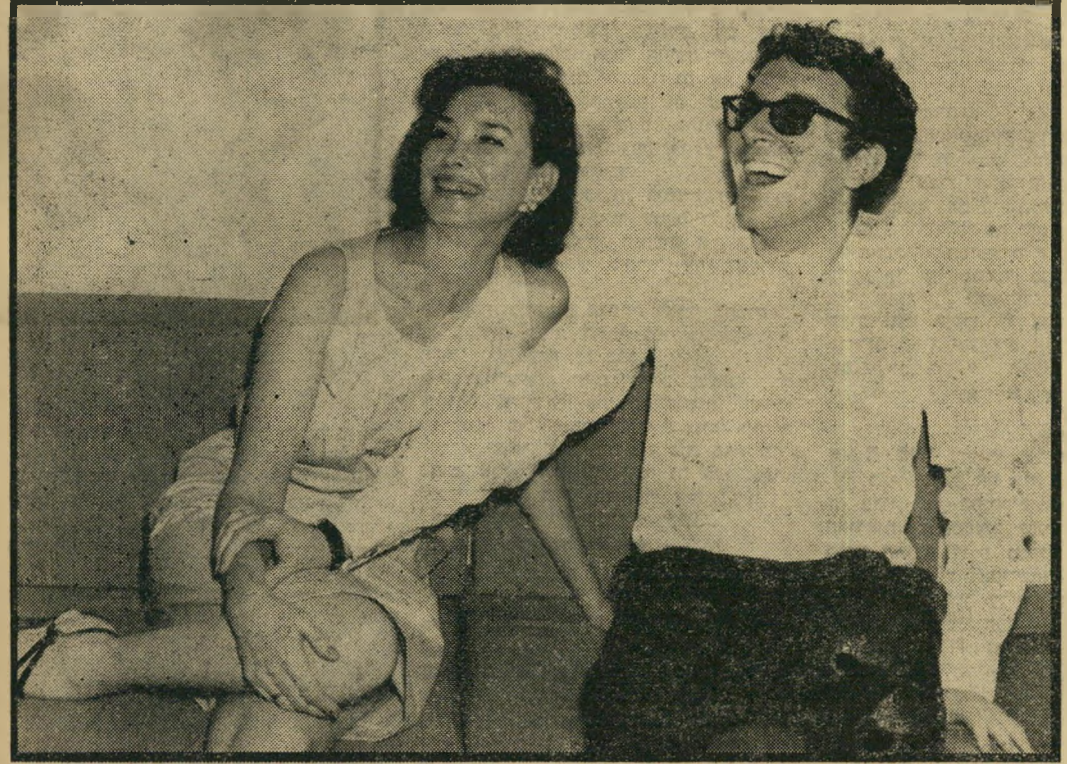
הדמות הרומנטית בפאריס

זמן רב לפני שהכיר עידוא את דוריאן, היא נחשבה למלכת לאט-לאט התחלתי להיכנס לעולמה של דוריאן, כשידידנו לשולחן הם הנרי פורד השני, וחתיכתו האיטלי קיה, אשתו בהרה, אשר ממנה לא ימוש יומם ולילה.
 ★ ★ ★

רשימת הבעלים

במונפור-למורי ביקשתי את ידה של דוריאן. זה היה אחרי ארוחת-הצהריים כגינה. היא תיכף הגיבה ואמרה, שאני לא מדבר ברצינות, בגלל הבל-הגילים - עשרים שנה. אולם לגבי היה זה מצחיק ומשעשע, ואפילו גובל בתמהין שאשה יפהפיה, ואישיות מקסימה כדוריאן, תחשוב לרגע על גילה.
 לגבי היא היתה בגיל הגיוס. ולא חשבתי נעווי על הבל-הגילים בנינו. מאיתו רגע ואילך, התחילה פרשת שיכנוע, שאכן אין שום חשיבות להבל-הגילים בנינו. אבל נראה שדוריאן נשארה רגישה לזה עד הרגע האחרון. כי כל ארבעת הבעלים הקודמים היו מבוגרים מדוריאן. הראשון בהם היה הוקנס, צלם-אופנה אמריקאי, עימו התחתנה דוריאן בגיל 17, והיא טוענת עד היום שהוא פשוט הומר. ממנו נולדו לה שני ילדים.
 השני היה מיילר, אמריקאי ממוצא גרמני, שהוא כיום אדמירל בחיל-הים האמריקאי, ממנו התגרשה דוריאן בגלל זה שהוא הרביץ לחתולים שלה בשוט. כך היא טענה. לו היא ילדה בת.
 השלישי היה רוזן ספרדי, דיפורטגו, שנהרג במירוץ-מכוניות, לו ילדה דוריאן ילד.
 הרביעי היה גיניקולוג צרפתי, בורדה. גם עליו טוענת דוריאן שהוא היה הומו.
 והחמישי אני, עלי טוענת דוריאן שהפחדתי אותה באופן קבוע, עד אשר הכנסתי אותה למצב של טרור מתמיד, וכמו-כן שהרבעתי לה, פצעתי אותה והתעללתי בה.
 ★ ★ ★

"אני מסכימה!"

המציאות בארץ
 דוריאן לי, שהגיעה עם עידוא לארץ, התגלתה כבעלת גוף מקסים, כאשה שנונה ביותר, היודעת להבליט את התווים היפים של פניה, תוך ידע מכסימלי מה מתאים לה, למעמדה ולגילה. בארץ היתה דוריאן מאוהבת בעידוא. הם לא חדלו מלהתנפף לעיני ידידים וקרובים.

ב-30 במאי 1964 טסנו, דוריאן ואני, לליאון, לי ארמון-החורף, שהוא אולם-התיאטרון הגדול ביותר בי